

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

Folketingets Udvalg for Fødevarer,
Landbrug og Fiskeri

København, den 3. februar 2012
Sagsnr.: 13608
Dok.nr.: 331259

Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri har i brev af 15. januar 2012 stillet følgende spørgsmål nr. 80 (Alm. del) som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Dennis Flydtkjær (DF).

Spørgsmål 80:

”Ministeren bedes redegøre for baggrunden for bestemmelsen om aflivning af katte, der bevæger sig ind på andenmands private grund, ligesom ministeren bedes svare på, om ministeren mener, at bestemmelsens eksistens stadig er relevant i forhold til spørgsmålet om kattens velfærd og herunder dens mulighed for at bevæge sig frit i overensstemmelse med kattens natur?”

Svar:

I forhold til spørgsmålets første del hvor der ønskes en redegørelse for baggrunden for bestemmelsen oplyser FødevareErhverv følgende:

”Forgængeren for Lov nr. 107 af 31. marts 1953 om mark- og vejfred var oprindeligt rettet mod de større husdyr på landet, f.eks. tyre, som kunne blive uvane eller heste, som kunne løbe ind på andre folks marker og trampe kornet ned m.v. I forbindelse med moderniseringen af loven i 1953 blev kattene sat ind. I overensstemmelse med forudsætningerne i loven er det kun ejerkattene (husdyr) og ikke de herreløse (vilde) katte, der er omfattet af loven. Katte er alene nævnt i § 14.

Mark- og vejfredsloven indeholder en pligt til forudgående advarsel af ejer, såfremt der foretages aflivning, herunder ved dyrlæge eller nedskydning af bl.a. omstrejfende ejerkatte. Andre katte end ejerkatte (husdyr), herunder herreløse (vilde) katte er ikke omfattet af mark- og vejfredsloven.

Hvis grundejeren føler sig generet af en omstrejfende (ejer)kat (husdyr), har vedkommende grundejer lov til at fjerne katten på hensigtsmæssig måde f.eks. ved at skræmme den bort. Indebærer fjernelsen af dyret en aflivning af dyret f.eks. ved dyrlæge eller nedskydning, kan dette kun ske, hvis katteejeren i forvejen er advaret derom inden for et år.

Når dyret skal fjernes fra grundejerens grund, må der formodes at skulle være proportionalitet mellem mål og middel. Udgangspunktet må herefter være, at aflivning af en kat først kan finde sted, når alle andre midler forgæves er forsøgt anvendt. Aflivning må således være den sidste mulighed, der tages i anvendelse.

Er grundejeren i tvivl om, hvem som ejer katten, skal han annoncere i et på egnen udbredt dagblad med beskrivelse af katten, inden den evt. indfanges og transporteres til dyrlægen med henblik på aflivning eller han lader den skyde”.

I forhold til spørgsmålets anden del vedrørende bestemmelsens relevans i forhold til spørgsmålet om kattens velfærd oplyser Fødevarestyrelsen følgende:

”Det ligger ikke i kattens natur at holde sig på den grund, hvor den bor, og dens ret selvstændige natur indebærer, at den næppe, som tilfældet er med hunde, kan trænes til at respektere en hæk, havelåge mm. Katte, der har mulighed for at færdes frit, vil bevæge sig over et større eller mindre territorium. Det antages, at kastrerede katte typisk ikke bevæger sig meget mere end 500 m væk fra deres hjem, mens intakte hankatte kan bevæge sig over meget større afstande.

Katte er rovdyr, og det er en normal del af kattens adfærd at bevæge sig rundt i jagten på forskellige byttedyr. Katte jager også, selv om de fodres og således ikke er sultne. Byttedyrene er typisk mus, men kan også være mindre fugle, herunder fasan- og agerhønskyllinger samt harekillinger.”

På baggrund af ovennævnte finder jeg samlet, at mark- og vejfredsloven er relevant med hensyn til at skabe en balance mellem hensynet til katteejer og kattens velfærd samt de gener, som omstrejfende katte kan have for andre grundejere.

Mette Gjerskov

/ Eva Nissen